

ΕΞΩΣΧΟΛΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

“Νικόστρατος
Ένα ξεχωριστό καλοκαίρι”

Αριάννα Αντωνοπούλου
Α1 Γυμνασίου

Λογοτεχνικό Εξωσχολικό Ανάγνωσμα Περίοδου Χριστουγέννων

Τίτλος βιβλίου: «**Νικόστρατος – Ένα ξεχωριστό καλοκαίρι**»

Συγγραφέας: **Ερίκ Μπουαδέ**

Εκδόσεις: **Σύγχρονοι Ορίζοντες**

ΕΡΓΑΣΙΑ Β' ΟΜΑΔΑΣ

Ποια πιστεύεις ότι ήταν τα βασικά μηνύματα – ιδέες που ήθελε να περάσει ο συγγραφέας μέσα από αυτήν την ιστορία; Ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν το διάβασες και ποια ή ποιες σκηνές ξεχώρισες;

Μηνύματα και προβληματισμοί...

Το συγκεκριμένο βιβλίο αφηγείται την ιστορία ενός δωδεκάχρονου αγριού, του Γιάννη και ενός πελεκάνου. Μια ιστορία όμορφη με φόντο το απέραντο γαλάζιο του Ιονίου, χρωματισμένη με τρυφερά συναισθήματα και σηματικά μηνύματα.

Κατά τη γνώμη μου, το κυρίαρχο μήνυμα αυτής της ιστορίας είναι η δυνατή σχέση που αναπτύσσεται ανάμεσα στον Γιάννη και στον πελεκάνο του και η οποία εξελίσσεται σε μια βαθιά φιλία. Το δωδεκάχρονο αγόρι γνωρίζει ξαφνικά το μικρό πουλί και θέλει με κάθε τρόπο να το προστατέψει από τον βίαιο καπετάνιο, προσφέροντας ως αντάλλαγμα ό,τι πολυτιμότερο έχει, δηλαδή το χρυσό σταυρό της μητέρας του. Στη συνέχεια, αποφασίζει κρυφά

από τον πατέρα του να το φροντίζει στο σπίτι του και του δώσει το όνομα Νικόστρατος. Ο Νικόστρατος, καθώς μεγαλώνει, γίνεται ένας πανέμορφος πελεκάνος και κερδίζει ολοκληρωτικά το ενδιαφέρον του μικρού Γιάννη, καθώς γίνεται αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας και της ζωής του. Οι δύο αχώριστοι φίλοι περνούν μαζί πολλές ώρες παιχνιδιού και ανεμελιάς στο όμορφο νησί.

Ο Νικόστρατος, λοιπόν, είναι ό,τι πιο σημαντικό έχει ο Γιάννης στη ζωή του, ένας πολύτιμος φίλος και συμπαραστάτης. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο Νικόστρατος έρχεται να καλύψει το συναισθηματικό κενό του Γιάννη λόγω του πρόωρου θανάτου της μητέρας του. Επίσης, ο Νικόστρατος γίνεται το στήριγμα του Γιάννη, καθώς φαίνεται ότι δεν έχει καλή σχέση και επικοινωνία με τον απόμακρο και ψυχρό πατέρα του. Η αληθινή και δυνατή φιλία που αναπτύσσεται ανάμεσα στους δύο, βοηθάει τον μικρό Γιάννη όχι μόνο να αισθάνεται καλύτερα, αλλά τονώνει και την ψυχολογία του και τον κάνει πιο κοινωνικό, με αποτέλεσμα να έρθει σε επαφή με κάποιους ανθρώπους στο νησί και κυρίως με τον συνομήλικό του, Περικλή. Ωστόσο, η δυνατή αυτή σχέση δοκιμάζεται σοβαρά, όταν ο Νικόστρατος τραυματίζεται. Ίσως εξαιτίας αυτού του συμβάντος, γίνεται ακόμα πιο στενή και έντονη. Κι όταν πια ο Νικόστρατος σώζεται χάρη στη φροντίδα που του προσφέρει ο πατέρας του Γιάννη, ο Δημοσθένης, τότε η φιλία τους γίνεται παντοτινή. Μία φιλία ζωής, μία σχέση ανιδιοτελής, αληθινή και ουσιαστική η οποία μπορεί να αναπτυχθεί ανάμεσα σε έναν άνθρωπο και ένα ζώο.

Αναμφισβήτητα, ο συγγραφέας μέσα από την αφήγηση αυτής της ιστορίας, ήθελε να τονίσει γενικότερα τη δύναμη και την αξία της πραγματικής φιλίας για τον κάθε άνθρωπο χωριστά. Ιδίως στη σύγχρονη εποχή, όπου κυριαρχεί η έλλειψη ηθικών αρχών και αξιών, η έννοια της φιλίας δοκιμάζεται αρκετά. Ωστόσο, όλοι μας χρειαζόμαστε έναν αληθινό φίλο, για να μας συντροφεύει στις

ευχάριστες αλλά και στις δυσάρεστες στιγμές της ζωής μας. Για να δημιουργήσουμε, όμως, μια ουσιαστική και μακροχρόνια φιλική σχέση, χρειάζεται να προσπαθούμε πολύ και διαρκώς και, κυρίως, να είμαστε διατεθειμένοι να εκφράσουμε απλόχερα τα πιο όμορφα συναισθήματά μας, ξεπερνώντας οποιαδήποτε εγωιστική διάθεση. Και ίσως τότε χαμογελάμε πιο συχνά, ίσως καταφέρουμε να γνωρίσουμε την ευτυχία, όσο κι αν είναι εύθραστη, όπως μας υπενθυμίζει ο πατέρας του Γιάννη στο τέλος του βιβλίου...

Μία ακόμη βασική ιδέα του βιβλίου, άξια προβληματισμού, είναι η σχέση πατέρα και γιου. Πατέρας και γιος ζουν μόνοι τους μετά τον θάνατο της μητέρας. Ωστόσο, η μεγάλη αυτή απώλεια δεν κατάφερε να τους φέρει πιο κοντά. Ο Δημοσθένης έκρυψε βαθιά τη δυστυχία του και τον πόνο του, κλείστηκε στον εαυτό του και απομονώθηκε από το ίδιο το παιδί του, από τη χαρά της ζωής. Τίποτα δε στάθηκε ικανό να του κεντρίσει το ενδιαφέρον, παρά μόνο ο Νικόστρατος. Αρχικά, ο ψυχρός και απόμακρος πατέρας δυσαρεστείται πολύ με την ύπαρξη του πουλιού,

επιρρίπτει μεγάλες ευθύνες στον γιο του και η σχέση τους γίνεται ακόμα πιο ψυχρή, έως ανύπαρκτη. Στη συνέχεια, όμως, όλα αλλάζουν. Ο σοβαρός τραυματισμός του Νικόστρατου και η βαθιά φιλία του με τον Γιάννη, ευαισθητοποιεί τον Δημοσθένη και εκδηλώνει μία διαφορετική συμπεριφορά. Θέλοντας να προστατέψει τον γιο του από το να πονέει περισσότερο, κρύβει τον πελεκάνο και προσπαθεί με κάθε τρόπο να γιατρέψει το τραύμα του. Η στάση του είναι πολύ συγκινητική, καθώς έτσι, έστω και έμμεσα, εκδηλώνει το ενδιαφέρον και την αγάπη προς το παιδί του. Στο τέλος, λοιπόν, της ιστορίας η σχέση πατέρα και γιου αποκαθίσταται και έρχεται πιο κοντά ο ένας στον άλλον.

Κατά τη γνώμη μου, ο συγγραφέας ήθελε να τονίσει τις δυσκολίες που μπορεί να αντιμετωπίσει η σχέση ενός εφήβου με τον πατέρα του. Ωστόσο, οι δυσκολίες αυτές μπορούν να ξεπεραστούν, αρκεί να δοθεί η κατάλληλη αφορμή, όπως έγινε με την περίπτωση του Νικόστρατου. Ποτέ δεν είναι αρχά μία τόσο σημαντική σχέση να βελτιωθεί, αρκεί και οι δύο πλευρές να κάνουν αμοιβαίες αποχωρήσεις, να προσπαθούν να καταλάβουν ο ένας τον άλλον και να εξωτερικεύσουν τα συναισθήματα που σίγουρα τρέφουν βαθιά μέσα στην ψυχή τους.

Συναισθήματα...

Καθώς διάβαζα την ενδιαφέρουσα αυτή ιστορία, με κυρίευαν πολλά συναισθήματα, άλλοτε ευχάριστα και άλλοτε δυσάρεστα. Από την αρχή κέντρισε το ενδιαφέρον μου η απόκτηση του πελεκάνου και η αγωνία μου ήταν μεγάλη, περιμένοντας να δω πώς θα κατεφέρει ο μικρός Γιάννης να τον κρύψει μέσα στο σπίτι του. Βέβαια, η αγωνία μου κορυφώθηκε, μην ξέροντας ποια θα ήταν η αντίδραση του πατέρα, όταν τελικά έμαθε την ιστορία του Νικόστρατου. Επίσης, πολλές φορές χάρηκα με τα παιχνίδια των δύο φίλων και θαύμασα τη μοναδική σχέση τους. Ωστόσο, βαθιά λύπη και συγκίνηση με κυρίευσε, όταν ο όμορφος πελεκάνος τραυματίστηκε σοβαρά και απειλούνταν η ίδια η ζωή του. Τότε πόνεσα μαζί με τον Γιάννη, ο οποίος αναγκάστηκε να αποχωριστεί τον αγαπημένο του φίλο. Στη συνέχεια όμως, ένιωσα ανακούφιση, όταν πληροφορήθηκα τη μεγάλη προσπάθεια του Δημοσθένη να περιθάλλει τον πελεκάνο και να τον κρατήσει στη ζωή. Ολοκληρώνοντας το βιβλίο, με κυρίευσε η απέραντη χαρά και ικανοποίηση, όχι μόνο γιατί οι δύο φίλοι βρέθηκαν ξανά μαζί,

αλλά και γιατί αποκαταστάθηκαν οι σχέσεις πατέρα και γιου. Σίγουρα, το τέλος της ιστορίας αυτής μου προκάλεσε θετικά συναισθήματα, καθώς υπόσχεται μία όμορφη ζωή για όλους τους ήρωες.

.....

Ξεχωριστές σκηνές του βιβλίου

Είναι γεγονός ότι το βιβλίο περιέχει πολλές όμορφες σκηνές, περιγράφοντας διάφορα στιχμιότυπα από τη ζωή των πρωταγωνιστών σ' αυτό το όμορφο νησί του Ιονίου. Εμένα, όμως, με άγγιξαν περισσότερο δύο σκηνές που αναφέρονται στη σχέση των δύο φίλων, του Γιάννη και του Πελεκάνου του.

Η πρώτη σκηνή είναι αυτή της γνωριμίας του Γιάννη με το μικρό πουλί, όταν βρέθηκε μέσα στην καμπίνα του καπετάνιου. Καθώς το μικρό αχόρι θαύμαζε από μακριά τον σκούρο όγκο της κεφαλονιάς απολαμβάνοντας τη μεσημεριάτικη γαλήνη, άκουσε πίσω του τη παραπονιάρικη κραυγή του μικρού πουλιού. Το είδε να βρίσκεται σε μία άθλια κατάσταση: ξαπλωμένο μπρούμυτα μες στα περιττώματα να τρέμει από τον φόβο και την πείνα. Από την πρώτη στιγμή ο Γιάννης συμπόνεσε αυτό το αδύναμο πλάσμα με τις δύο λερωμένες φτερούγες. Με άγγιξε ιδιαίτερα η ευαισθησία του μικρού αχοριού, καθώς δεν τον άφησε ασυγκίνητο το παράπονο ενός ανυπεράδιστου πλάσματος. Επιπλέον, με συγκίνησε και με συγκλόνησε το γεγονός ότι άμεσα αποφάσισε να δώσει στον καπετάνιο τον χρυσό σταυρό που του είχε απομείνει από τη μητέρα του. Έτσι, μέσω της πράξης αυτής του μικρού Γιάννη, ο συγγραφέας του βιβλίου αναδεικνύει τον θρίαμβο της ανθρωπιάς και την αξία της ζωής οποιουδήποτε πλάσματος, η

οποία πρέπει να εκτιμάται περισσότερο από το χρυσάφι και τα υλικά αγαθά γενικότερα.

Η δεύτερη σκηνή, που θα μου μείνει αξέχαστη είναι η σκηνή της συνάντησης των δύο φίλων. Με μεγάλη συγκίνηση παρακολούθησα το πουλί να τρίβει το ράμφος του πάνω στο μάγουλο του Γιάννη, να τον ρίχνει κάτω, όπως έκαναν παλιά, προσπαθώντας να αναπληρώσουν τα παιχνίδια και τον χρόνο που έχασαν. Κι εκείνος να κλαίει από χαρά, αδυνατώντας να πιστέψει ότι ο αγαπημένος του φίλος είναι ζωντανός. Εξάλλου, η δύναμη αυτής της φιλίας είναι που παρακίνησε τον Δημοσθένη να γιατρέψει το πουλί και να αντιμετωπίσει στο εξής με διαφορετικό τρόπο το γιο του και τη ζωή. Η βαθιά ανθρώπινη αυτή σκηνή κλείνει με τον καλύτερο τρόπο, καθώς η χαρά και η ευτυχία είναι ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων των ηρώων...

*Αριάνα Αντωνοπούλου
ΑΙ Γυμνασίου*